

te constateren of de muggen werkelijk van het water verdwenen, en of het telkens dezelfde Oeverzwaluw was die op deze wijze fourageerde.

J. REIJNDERS.

Ooievaar. Tijdens het koude weer van 3 Januari 1954 werd door ons, iets ten zuiden van Nunspeet langs de weg naar Harderwijk, een Ooievaar waargenomen, die moeizaam, vlak over de boomtoppen, naar het zuiden vloog. Zijn er meer waarnemingen van deze vogel bekend in de winter, of hadden we te doen met een ontsnapt exemplaar?

A. BLOK.

R. HOEKSTRA.

Deze winter werd eveneens in Den Haag (5 Dec. 1953) en in Nieuwe Schans (Assen) (23 Dec. 1953) een Ooievaar waargenomen. Ook uit vroeger jaren zijn een aantal waarnemingen uit late herfst en winter bekend. J.W.

Koperwiek. Op 27 Januari 1954 (temperatuur -9° C) zag ik vier Koperwieken (*Turdus m. musicus*) gretig vruchtjes verorberend van *Cotoneaster salicifolia* var. *floccosa* in een plantsoentje te Sliedrecht.

H. H. PRELL.

Houtduif. In De Levende Natuur van Januari 1954 las ik een korte mededeling over een Sperwer. De ziekte van dit dier herinnert mij sterk aan een geval, dat ik enige maanden geleden opmerkte bij een pasgestorven Houtduif. Deze vogel had aan de tenen van beide poten (hier ook symmetrisch) grote, harde gezwellen; ook aan de duimen en aan de snavel (beide neusgaten) vertoonden zich deze sterk in het oog lopende uitwassen. Wat verenkled betreft, was de vogel niet abnormaal. Eigenaardig was, dat, hoewel de neus tengevolge van de ziekte beslist uitgeschakeld moest zijn, de vogel toch de snavel gesloten had.

K. DE KIEFTE.

Kemphanen in de stad. Op 10 Februari 1954 zag ik in Amsterdam op het ijs van de Bilderdijkgracht bij het Wilhelminagasthuis twee Kemphanen tussen de Wilde eenden en Kapmeeuwen rondscharrelen. De vogels pikten hier en daar wat in de sneeuw, waarschijnlijk naar broodkruimels of dergelijke, die de mensen daar geregeld voor de hongerende eenden neergooien. Ze waren tot op 7 meter te benaderen, vlogen dan op en streken telkens een meter of

tien verderop weer neer. Het was een raar gezicht, de twee Kempen tussen de huizen te zien rondvliegen. Aangezien alles met sneeuw en ijs bedekt was, was de stad wel de meest geschikte plaats voor de vogels om te overwinteren.

J. REIJNDERS.

Kruisbekken. Op 30 Januari 1954 nam ik in de dennenbossen van Schoorl tweemaal hetzelfde troepje van 13 Kruisbekken waar. Er was een fel oranje-rood mannetje bij, dat herhaaldelijk in het topje van een jong dennetje zat te zingen, minstens één minder fel gekleurd mannetje, een groenachtig exemplaar en verschillende bijna zilvergrijze exemplaren.

De Kruisbek broedt in de eerste maanden van het jaar; de kans, dat we hier een broedgeval krijgen, is dus niet uitgesloten.

GRÉ VAN DER BAAN.

Kraanvogel-waarnemingen in Wageningen.

23 October 1953 trok er 's avonds omstreeks half 6 een vlucht van 100-120 Kraanvogels over de Rijn in zuidelijke richting. De vogels vlogen vrij laag in een steeds wisselend, lang golvend front, dat zich soms oploste in kleinere min of meer V-vormige groepen, maar toch een samenhangend geheel bleef.

25 Februari 1954 trok er 's middags omstreeks 5 uur een vlucht van omstreeks 100 Kraanvogels in zuidelijke richting over de Rijn.

Beide dagen waren verschillende Wageningers getuige van deze indrukwekkende vluchten.

Prof. Dr J. Kools zag 26 Februari, 's morgens om 8 uur, nog een 8-tal Kraanvogels in Z.O. richting trekken. Prof. Dr H. J. VENEMA.

Geringde Houtsnippen. Een van de drie op 12 Mei 1953 door de heer J. Kooij geringde jonge Houtsnippen (D.L.N. 1954, afl. 2, blz. 40) werd op 5 Februari 1954 bij Pau (ten N. van Lourdes), Basses-Pyrenées, in Frankrijk geschoten. Dit is in twee jaar tijds al de tweede terugmelding van het toch maar betrekkelijk kleine aantal door de heer Kooij in die jaren geringde Houtsnippen; het vorig jaar werd er een bij de Seine-monding geschoten. Hieruit mag o.a. blijken, dat het ringen van deze vogels wel degelijk nut heeft en een behoorlijke kans op terugmelding met zich meebrengt.

R. LUIKEN.

Eekhoorn. In aansluiting op de korte mededeling van Dr D. M. de Vries in het Maartnummer over de Kramsvogel, wil ik even een dergelijk geval vermelden. Het is ongeveer anderhalf jaar geleden, dat ik samen met een kennis naar de schuilhut op de Dorschkamp te Wageningen ging toen, vlak bij de schuilhut, een Eekhoorn uit een lariks naar beneden kwam, op de rechter schoen van mijn metgezel afging, met zijn voorpoten aan de veter trok, even opkeek, zich omdraaide en langzaam, volkomen rustig, zijn weg door het bos vervolgde.

Aan een verklaring van dit toch wel zeer curieuze voorval zal ik mij niet wagen. Misschien voelt een dierpsycholoog er iets voor? Bennekom.

W. THIJSEN.

Historisch. 's Winters in het onherbergzame Wageningse Binnenveld.

Een echtpaar, dat geregeld de vogelronde doet, ontmoet een bevriende „ouwe (N.J.N.-) sok” en voegt hem toe:

„Heb je de Dodaars gezien?”

„Nee”.

„Kerel, je bent over hem heen gelopen!”

De „dwaalgast” kon niet weten, dat het stiekume duikertje nu juist de ruime duiker onder de Slagsteeg zo'n geschikte, veilige jachtplaats vond.

In de lente tussen de groene landen van de Gelderse Vallei.

„Wat heeft die Buizerd daar op de grond te pakken?”

„Eens even kijken!”

Deze keer bleek de prooi geen muis te zijn en te zwaar om overhaast mee te nemen. Wat was het dan wel? Een halfwassen Haasje, met de snavel op de kop getikt, nog warm, met brekende ogen, al dood. Even waren we stil. De Buizerd, verder op een paaltje, wachtte af. Toen: „Of hij hem opeet of wij!”

De Buizerd, die graag de Slechtvalk zijn geslagen prooi afpakt, had nu eens zelf het nakijken.

In Maart van dit jaar op de Wageningse Berg, toen de vogel, die aan de hoge rand van een holle weg niet goed te zien was, van achter de struiken wegvloog.

„Dus toch een Merel! Is het een man?”

„Ja, natuurlijk is het een man; hij maakt zo'n kabaal!”

Een winstpunt voor het stille vrouwtje tegenover haar wel eens te luidruchtige echtgenoot.

Wageningen.

Dr D. M. DE VRIES.

„Voedingsspecialisten” onder de Hoornaars.

Zoals bekend specialiseren vele van onze roofdieren zich op een bepaalde prooi. Zo zijn er Vossen, die hoofdzakelijk muizen vangen, en andere, die zich meer tot vogels, Fazanten en pluimvee, bepalen. Zo kan men ook jachtvalken op een bepaalde wildsoort, bv. op Konijn of op gevleugeld wild, dressereren.

De volgende waarneming toont, dat er ook bij de Hoornaars (*Vespa crabro* L.) „voedingsspecialisten” voorkomen.

Het is zeker, dat moet ik vooropstellen, dat de Hoornaars gulzige vleeseters zijn en ook bijstand opzoeken en Honingbijen roven. Aan de waarnemingen, hierover gedaan, behoeven we niet te twijfelen.

In mijn geboorteplaats Lannesdorf aan de Rijn waren de Hoornaars elk jaar algemeen. In mijn jeugd heb ik daar ettelijke malen waargenomen, hoe op een bloeiende, jonge lindeboom, dicht bij mijn ouderlijk huis, een Hoornaar verscheen, die snel de boom afzocht om met een gevangen wesp weer te verdwijnen in de richting vanwaar zij was gekomen. Steeds was het een wesp, die meegevoerd werd, nooit een bij. Vergissing is uitgesloten, daar de kleine afstand een volkomen zekere herkenning mogelijk maakte. Dezelfde waarneming deed ik nog enige jaren geleden als volwassene.

Men moet hierbij bedenken, dat ten tijde van de lindenbloei de wespen nog niet zo talrijk zijn als later in de zomer, wanneer de eerste peren rijpen, en dus in verhouding tot de ontelbare bijen slechts sporadisch op de jonge, nog goed overzichtelijke boom waren te vinden. Daar Hoornaars algemeen als bijenrovers zijn waargenomen, mag worden aangenomen, dat mijn Hoornaars op de lindeboom zich op wespen hadden gespecialiseerd.

Het lijkt me buitengewoon interessant deze kwestie nader te vervolgen; iedere veldbioloog komt wel eens in de gelegenheid, daartoe een steentje bij te dragen.

J. VIANDEN.

Pestvogels. Dinsdag 2 Maart zaten er in een berk in mijn tuin te Wageningen 16 Pestvogels.

Dr H. J. DE FLUITER.